

Kitab Daniel - Saratus Lima Puluh Opat

Ngartos Visi Panungtungan Daniel: Harti Penting Belteshazzar jeung Kabukana Nubuat

Jeff Pippenger
2024-03-23

Visi panungtungan Daniel ngawengku tilu pasal panungtungan. Pasal kahiji tina éta pasal-pasal, kitu deui pasal panungtungan tina tilu éta, ngajelaskeun pangalaman Daniel, sedengkeun pasal tengah ngajelaskeun sajarah nubuat anu nyanghareupan kana naékna anu pamungkas jeung ragragna raja kalér palsu. Pasal kahiji sarupa jeung pasal panungtungan, jeung pasal tengah ngagambarkeun pambrontakan raja kalér palsu. Visi panungtungan Daniel, nyaéta visi ngeunaan Walungan Hiddekel, mawa tanda tangan Alpha jeung Omega, anu nyaéta Kaleresan. Nalika urang mimiti ngulik visi panungtungan Daniel, urang baris ngamimitian ku ayat kahiji.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia, aya hiji perkara anu diwahyukeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesyasar; éta perkara téh enya, tapi waktu anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta manéhna ngartos kana éta perkara, jeung miboga pamahaman kana éta titingalian. Daniel 10:1.

Aya sababaraha bebeneran anu kaunggel dina ayat ieu. Nu kahiji nyaéta ngaran Daniel, “Belteshazzar”.

Ka saha anu dipaparin ngaran ku kapala para sida-sida: sabab anjeunna mere ka Daniel ngaran Belteshazzar; jeung ka Hananiah, Shadrach; jeung ka Mishael, Meshach; jeung ka Azariah, Abednego. Daniel 1:7.

Dina bab hiji, Daniel dipaparin ngaran “Beltesyasar”, sarta anjeunna teu kungsi deui disebut “Beltesyasar” nepi ka nalika tetempoan panungtunganana diwanohkeun. Ku sabab kitu, Beltesyasar téh ngaranna dina kasaksian kahijina jeung dina kasaksian panungtungna. Parobahan ngaran dina nubuat ngawakilan lambang tina hubungan perjangjian antara Allah jeung umat-Na. Nalika Gusti ngadamel perjangjian jeung Abram sarta Sarai, Mantenna ngarobah ngaran maranéhna jadi Abraham jeung Sarah. Mantenna ngarobah ngaran Yakub jadi Israil, sarta Mantenna ngajangjikeun bakal maparin ngaran anyar ka umat perjangjian-Na dina poé panungtungan.

Ku sabab Sion, sim kuring moal cicingeun, jeung ku sabab Yerusalem, sim kuring moal reureuh, nepi ka kabeneranana medal lir caang, jeung kasalametanna lir lampu anu hurung. Jeung bangsa-bangsa lain bakal ningali kabeneran maneh, sarta sakumna raja kamulyaan maneh; jeung maneh bakal disebut ku ngaran anyar, anu bakal dipasihkeun ku sungut PANGERAN. Yesaya 61:1, 2.

Ka urang Piladélpia, anu mangrupikeun saratus opat puluh opat rébu dina poé-poé ahir, Anjeunna ogé maparin jangji ieu.

Anu éléh hwanhus, k'ís nu ts'i' yul i' s'ubul t'ísíl yáán yóhol tepaal ti' Dios inwóol, wa ma' tu bin ta jats' uts'; wa k'ís nu ts'íibtech u k'áaba' in Dios, yéetel u k'áaba' u káajal in Dios, leti' le Jerusalén túumbeno', le ku yéemel ichil ka'an tu yéetel in Dioso'; wa k'ís nu ts'íibtech in túumben k'áaba'. Máax yaan u xikin, yan u yúuyik ba'ax ku ya'alaj le Espíritu ti' le iglesiasio'. Apocalipsis 3:12, 13.

Para nabi ngagambarkeun umat Allah dina poé-poé panungtungan, sarta béda jeung Abraham, Sarah, jeung Israil, harti anu pasti tina Beltesyasar téh teu dipikanyaho. Ngaran anu dipaparinkeun ku Allah ka umat-Na dina poé-poé panungtungan pikeun ngawakilan hubungan perjangjian-Na téh mangrupikeun ngaran anu can dipikanyaho nepi ka waktuna Mantenna maparin ngaran éta ka maranéhna. Ngaran Beltesyasar nandaan Daniel salaku umat perjangjian Allah ti Filadelfia dina poé-poé panungtungan, tapi ngaran anu sabenerna disumputkeun nepi ka panyegelan, sabab éta ngaran ditulis dina tarang maranéhna, anu ogé jadi tempat segel éta ditulis.

Tuluy kuring nenjo, jeung behold, aya hiji Anak Domba nangtung di Gunung Sion, jeung bareng jeung Anjeunna aya saratus opat puluh opat rebu urang, anu dina tarangna kasurat ngaran Rama-Na. Wahyu 14:1.

Dina pasal kahiji sarta deui dina pasal kasapuluh, Daniel disebut Belteshazzar, ku kituna anjeunna ngaidéntifikasi dirina minangka lambang gerakan malaikat kahiji jeung gerakan malaikat katilu; sabab pasal kahiji ngawakilan amanat malaikat kahiji, sakumaha geus dipikawanoh saméméhna sacara rinci dina artikel-artikel baheula. Ku sabab éta, pasal kasapuluh ngawakilan gerakan malaikat katilu, sarta umat perjangjian dina poé-poé panungtungan. Tuluy ayat éta ngaidéntifikasi Belteshazzar minangka lambang jalma-jalma anu ngartos kana paningkatan pangaweruh anu dibuka segelna dina gerakan réformasi anu dimimitian dina taun 1989. Ieu diwakilan ku tekenan kana naon anu dipikanyaho ku Daniel (Belteshazzar).

Daniel dipikawanoh ngarti kana “hal” anu “diuningakeun ka Daniel,” “jeung éta hal téh bener, tapi waktos anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta anjeunna ngarti kana hal éta, jeung miboga pamahaman kana titingalian éta.” Daniel ngarti kana “hal” éta, jeung ogé kana “titingalian” éta. Kecap Ibrani “dabar,” ditarjamahkeun jadi “hal” dina éta ayat, sarta hartina nyaéta “firman.” Dina harti nubuat, “firman” ngagambarkeun boh titingalian ngeunaan “tujuh mangsa,” tapi ogé ngagambarkeun Kristus, anu nyaéta Firman. Boh “tujuh mangsa,” boh Kristus, mangrupikeun Batu Karang anu dipiceun ku para tukang wangun, jeung Daniel ngagambarkeun hiji umat anu ngarti kana duanana unsur tina perlambang Firman.

Dina Daniel pasal salapan, ayat dua puluh tilu, urang manggihan salah sahiji ayat anu pangpentingna nu patali jeung nubuat waktu dua rébu tilu ratus taun jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun, anu dilambangkeun ku patalékan dina Daniel pasal dalapan, ayat tilu welas, jeung jawabanana dina ayat opat welas. Patalékan éta nanya, “Sabaraha lila bakal lumangsung visi ‘chazon’ anu nandaan diinjak-injakna Bait Suci jeung balaréa anu dilaksanakeun ku paganisme teras ku kapausan?” Éta diinjak-injak lumangsung salila dua rébu lima ratus dua puluh taun, dina kacumponan “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep.

Jawaban kana patalékan dina ayat katilu welas nyaéta nepi ka dua rébu tilu ratus taun, tuluy tempat suci anu geus diinjeum-injeum ku panindesan téh bakal disucikeun, sarta titingalian “march” ngeunaan dua rébu tilu ratus taun ngahijikeun dua nubuat waktu éta, jeung dina ayat ka dua puluh tilu tina Daniel salapan, Jibril nuju nungtun Daniel supaya ngartos hubungan antara dua titingalian éta.

Dina awal panyuhunan maneh, parentah geus medal, sarta kami sumping pikeun nembongkeun ka maneh; sabab maneh téh kacida dipikanyaahna: ku sabab éta, ngartikeun ieu perkara, sarta perhatikeun ieu tetenjoan. Daniel 9:23.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “ngartos” jeung “mertimbangkeun” dina ayat éta nyaéta kecap Ibrani “biyn,” sarta hartina “misahkeun dina pikiran.” Gabriel ngawartosan ka Daniel sangkan nyieun pameunteu anu misah dina pikiran antara “perkara” jeung “tetempoan.” “Tetempoan” dina ayat éta nyaéta kecap Ibrani “march,” sarta éta téh tetempoan ngeunaan dua rébu tilu ratus taun anu réngsé dina 22 Oktober 1844. Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “perkara” téh kecap anu sarua jeung anu ditarjamahkeun jadi “hal,” dina ayat kahiji pasal sapuluh. Éta nyaéta kecap Ibrani “dabar,” sarta éta ngagambarkeun tetempoan ngeunaan dua rébu lima ratus dua puluh taun anu ogé réngsé dina 22 Oktober 1844.

Dina ayat kahiji tina pasal sapuluh, umat perjangjian Allah dina poé-poé panungtungan diwakilan ku Belteshazzar, sarta maranéhna geus ngartos kana nambahanana pangaweruh anu sumping dina waktu ahir taun 1989, anu ngamungkinkeun maranéhna ngartos patalina dua titingalian éta, anu ku kaum Millerit dina gerakan malaikat kahiji ngan kahartos sabagian. Dina ayat éta, titingalian anu diwakilan minangka “perkara” diidentifikasi minangka anu pangpanjangna tina dua nubuat éta, sabab di antara dua rujukan dina ayat éta kana “perkara,” Daniel nétélakeun yén waktu anu geus ditangtukeun pikeun “perkara” éta (dabar) “panjang,” dina patalina jeung titingalian éta (march).

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Persia, aya hiji perkara anu diungkabkeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesar; sarta perkara éta enya, tapi mangsa anu geus ditangtukeun téh panjang; jeung anjeunna ngartos kana perkara éta, sarta miboga pamahaman kana titingalian éta. Daniel 10:1.

Kabeneran anu halus yén “tujuh kali,” nya éta nubuat waktu anu pangpanjangna anu diproklamasikeun ku kaum Millerit, dipungkir ku Adventisme Laodikia, dumasar kana hiji petikan anu ku maranéhna dipulas nepi ka mawa kana karuksakan dirina sorangan. Ku nolak “tujuh kali,” dina pemberontakan taun 1863, maranéhna henteu ningali patalina dua nubuat éta, sarta ngan ukur bisa, atawa ngan ukur daék, ningali petikan salajengna minangka nu nangtukeun dua rébu tilu ratus taun.

Pangalaman murid-murid anu ngawawarkeun “Injil Karajaan” dina mangsa datangna Kristus anu kahiji, miboga padanan dina pangalaman jalma-jalma anu ngumumkeun amanat ngeunaan datangna-Na anu kadua. Sakumaha murid-murid indit bari ngawawarkeun, “Waktuna geus kacumponan, Karajaan Allah geus deukeut,” kitu deui Miller jeung rerencanganana ngumumkeun yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung pangahirna anu dipintonkeun dina Kitab Suci geus rek béak, yén pangadilan geus deukeut, sarta yén karajaan anu langgeng baris

diwanohkeun. Pangwawaran murid-murid ngeunaan waktu dumasar kana tujuh puluh minggu dina Daniel 9. Amanat anu dipasihkeun ku Miller jeung rerencanganana ngumumkeun béakna 2300 poé dina Daniel 8:14, anu tujuh puluh minggu téh mangrupa bagianana. Pangwawaran masing-masing dumasar kana kacumponan bagéan anu béda tina mangsa nubuat agung anu sarua. The Great Controversy, 351.

Ulah nepi ka kaliwat kana logika anu nyangkaruk dina petikan panungtungan ieu. Adventisme Laodikea henteu ngajarkeun ka dunya yén kaum Millerit nganggap tempat suci anu baris disucikeun téh nya éta tempat suci sawarga, sabab maranéhna, kitu deui saha baé anu daék nengetan catetan sajarah, nyaho yén kaum Millerit percaya yén tempat suci anu baris disucikeun téh nya éta bumi. Petikan anu ku Adventisme Laodikea dipulas ka harti sorangan nepi ka mawa kana karuksakan sorangan nyaéta, “ku kituna Miller jeung para sasama anjeunna ngawawarkeun yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu panungtung anu dipidangkeun dina Alkitab geus méh lekasan,” anu ku maranéhna ditegeskeun minangka dua rébu tilu ratus taun dina Daniel pasal dalapan ayat opat welas.

Buku-buku sajarah Advent sorangan netelakeun yén tilu ratus panghotbah Millerite SADAYANA ngagunakeun bagan panaratas 1843 dina pidangan maranéhna, sarta dina bagan éta, kitu deui dina sesa kasaksian sajarah, kacida écésna yén “tujuh waktos,” (dua rébu lima ratus dua puluh taun), nya éta nubuat anu ku maranéhna diidentifikasi minangka “mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas,” anu “rék béak.” Ku sabab pambrontakan maranéhna dina taun 1863, nalika maranéhna nolak batu dasar tina “tujuh waktos,” ayeuna maranéhna kalawan buta keukeuh nyebut yén Sadérék Wanoja White keur nulis deui sajarah anu geus mapan dina petikan tina The Great Controversy.

Dina ayat kahiji tina Daniel pasal sapuluh, Belsyasar ngagambarkeun umat Allah dina poé-pocé panungtung, sarta maranéhna ngartos boh patalékan boh jawaban dina Daniel pasal dalapan, ayat tilu belas jeung opat belas, anu ku Sister White dicirian minangka dasar jeung tihang puseur iman Advent. Gambaran anu diwakilan ku Daniel dina ayat éta nandaan hiji bédana antara umat pasatujuan Allah dina poé-pocé panungtung jeung Adventisme Laodikea, sabab maranéhna téh nyaéta anu ngartos kana paningkatan pangaweruh dina taun 1989.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy, raja Persia, hiji perkara diwahyukeun ka Daniel, anu dingaranan Béltesyasar; jeung éta perkara téh enya, tapi waktu anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta manéhna ngartos kana éta perkara, jeung miboga pamahaman kana éta titingalian. Daniel 10:1.

Ayat kahiji mangrupa awal tina tetempoan anu dipasihkeun di sisi Walungan Hidékel, anu réngsé dina pasal dua welas. Di dinya urang manggihan kabukana kitab Daniel dina mangsa ahir, ku kituna gambaran ngeunaan Daniel anu ngartos boh “perkara”-na boh “tetempoan”-na, aya patalina jeung jalma-jalma anu ngartos, anu diidentifikasi minangka “anu wijaksana,” sabalikna ti jalma-jalma anu henteu ngartos, anu diidentifikasi minangka “anu jahat.” Dina ayat sapuluh tina pasal dua welas, bédana antara dua golongan éta digambarkeun.

Loba jalma bakal dipupurih, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan: jeung moal aya sahiji ogé tina anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti. Daniel 12:10.

Anu “wijaksana” ngartos, ari anu jahat mah henteu ngartos, jeung kecap anu ditarjamahkeun jadi “ngartos” éta téh kecap anu sarua jeung anu geus urang idéntifikasi dina ayat dua puluh tilu pasal salapan. Éta téh kecap Ibrani “biyn,” anu hartina misahkeun sacara méntal. Anu jahat henteu ngartos kana nambahanana pangaweruh, sabab maranéhna teu daék ngalakukeun pamisahan méntal kana dua tetenjoan anu mangrupikeun bebeneran-bebeneran anu ku éta Beltesyazar diidéntifikasi minangka anu dipikaharti dina ayat hiji, nalika anjeunna diidéntifikasi minangka Beltesyazar lain Daniel. Dina ayat hiji anjeunna diidéntifikasi minangka umat perjangjian Allah dina poé-pocé panungtungan, jeung anjeunna diidéntifikasi minangka jalma-jalma anu ngartos kana dua tetenjoan, anu ku umat Allah kudu dibédakeun sacara méntal. Yesus ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku mimiti hiji perkara, jeung dina pasal dua belas, anu wijaksana téh nya éta jalma-jalma anu ngartos kana nubuat dua rébu tilu ratus taun, jeung hubungan langsungna jeung nubuat waktu “anu pangpanjangna jeung anu pamungkas,” nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh taun.

Urang baris neraskeun panalungtikan urang ngeunaan titingalian panungtungan Daniel dina artikel salajengna.

Umat Kami binasa ku lantaran kurang pangaweruh; ku sabab maneh geus nampik pangaweruh, Kami ogé bakal nampik maneh, sangkan maneh ulah deui jadi imam pikeun Kami; ku sabab maneh geus mopohokeun hukum Allah maneh, Kami ogé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Hosea 4:6.

Aranjeun oge, minangka batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji kaimaman anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. Ku sabab eta oge, dina Kitab Suci aya kieu: “Tingal, Kami nempatkeun di Sion hiji Batu juru anu utama, anu dipilih, anu mulya; jeung sing saha anu percaya ka Mantenna moal dipapahkeun.” Ku kituna, pikeun aranjeun anu percaya, Anjeunna téh mulya; tapi pikeun maranehna anu henteu taat, “batu anu dipiceun ku para tukang ngadegkeun, eta pisan geus dijadikeun batu poko juru,” jeung, “hiji batu pangjegal, jeung hiji cadas anu jadi halangan,” nya eta pikeun maranehna anu kajegal ku pangandika, lantaran maranehna henteu taat; kana eta maranehna oge geus ditangtukeun. Tapi aranjeun téh hiji turunan anu dipilih, hiji kaimaman karajaan, hiji bangsa anu suci, umat kagungan Allah sorangan; supaya aranjeun ngawartakeun kamulyaan Anjeunna anu geus nimbalan aranjeun kaluar tina poék kana caang-Na anu ajaib; anu baheula lain umat, tapi ayeuna jadi umat Allah; anu baheula can meunang rahmat, tapi ayeuna geus meunang rahmat. 1 Petrus 2:5–10.

Sarta panginget yén kasabaran Gusti urang téh kasalametan; sakumaha ogé dulur urang anu dipikanyaah, Paulus, nurutkeun hikmah anu dipaparinkeun ka anjeunna, geus nulis ka maranéh; kitu deui dina sakabéh surat-suratna, nyarioskeun hal-hal ieu di jerona; anu di antarana aya sawatara perkara anu hésé kahartos, anu ku jalma-jalma anu teu ngabogaan pangaweruh sarta teu pageuh dipulas, sakumaha maranéhna ogé mikeun perlakuan anu sarua

ka Kitab Suci séjénna, nepi ka karuksakan dirina sorangan. Ku sabab kitu, hé nu dipikanyaah, lantaran maranéh geus nyaho ieu hal ti heula, sing waspada supaya maranéh ulah ogé, kabawa ku kasasaran jalma-jalma durjana, ragrag tina katéguhan maranéh sorangan. 2 Petrus 3:15–17.

Élingkeun maranéhna kana ieu perkara, bari mere parentah ka maranéhna di payuneun Gusti, supaya ulah paséa ku sabab kecap-kecap anu teu aya mangpaatna, anu malah ngabalukarkeun kabinasaeun pikeun jalma-jalma anu ngadéngé. Sing enya-nya narékahan pikeun némbongkeun dirina sah di payuneun Allah, minangka pagawe anu teu kudu era, anu ngabagi kalawan leres firman kayaktian. Tapi jauh anu omongan-omongan anu najis jeung sia-sia; sabab éta bakal nambahan kana kajahatan anu leuwih deui. 2 Timoteus 2:14–16.